

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΧΩΡΙΣ ΦΑΝΕΡΟ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ ΠΟΥ ΣΕ ΜΕΤΑΦΕΡΕΙ ΣΕ ΚΑΙΡΟΥΣ ΑΜΟΤΙΝΟΥΣ. ΤΟΤΕ ΠΟΥ Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ ΗΤΑΝ ΣΥΝΥΦΑΣΜΕΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.

Το Τραίνο στο Ρουφ

ΜΟΥΣΙΚΟ ΒΑΓΟΝΙ

Είναι νύχτα, είσαι στο τραίνο, και μάλιστα σ' ένα αυθεντικό βαγόνι του Όριαν Εξπρές, ένα σπασμένο μωβ πάνω στα τζάμια, κι από μακριά ακούγεται ο ήχος των τροχών πάνω στις ράγες...

Νομίζεις ότι από ώρα σε ώρα το τραίνο θα σφυριχτεί την αναχώρηση. Κι αντί γι' αυτό, ξεχνούνται τραγουδία πλεγμένα με μουσικές και οι φωνές των ποιητών από τα ηχεία, ενώ η μικρή ορχήστρα περιμένει να συνοδεύσει τη Σοφία Τζαβάρια και τον Βασίλη Γιωδάκη, που περνώντας ξυστά από το πλάι σου ψιθυρίζουν, σχεδόν, τραγουδία Παιήση μελοποιημένη από δεκατρείς συνθέτες, βγαλμένη απ' όλο το υφάδι των καιρών και κάθε λογής ευαισθησία. Όπως ταιριάζει στα σταματημένα τραίνα, σ' εκείνους που στην ποίηση θέλουν ν' αναλώνονται, κι όσους ζητάνε μια βραδιά ξεχωριστή. //

Μ' ένα συναίσθημα αργό, καθώς βραδιάζει, οι στίχοι ξεδιπλώνονται κι αλλάζουν χέρια. «Είναι χωρίς ακόμα», λέει ο Διονύσης Καψάλης στο τραγούδι του Νίκου Ξυδάκη και σαν απάντηση έρχεται η «Αμφίβολη προφύλαξη» του Ρίτσου, με το κορίτσι που ερωτευόταν αγάλματα να βγαίνει μέσα από τη μουσική του Θάνου Μικρούτσικου. Κι έρχονται κι άλλα ποιήματα από το στάσιο του «Έρωτα» στην Αντιγόνη, ως τη «Γαλάζια χάντρα» του Ανδρέα Εμπειρικού. «Το χάραμα πήρα» του Σολωμού κι ένα νανούρισμα, το «Ρορορί» γραμμένο από την Αγαθή Δημητρούκα/Τα λόγια έρχονται και χάνονται, σαν τους περαστικούς στην αποβάθρα έξω από το τζάμι, κι αφήνουν εμάς τους τριάντα εξαφρισμένους θεατές, προσηλωμένους στις γραμμές των βιβλίων, στη μουσική αεδιάλυτη με την ποίηση. //

Πάμε πάλι απ' την αρχή. Θα έπρεπε να πω ότι υπάρχει ένα βαγόνι. Στις γραμμές του Ρουφ. Εκεί δίνεται μια μουσική παράσταση. Έχει και λίγο θέατρο μέσα και δυο ηθοποιούς, τη Χρύσα Σπηλιώτη και την Τατιάνα Λύγαρη που από μια ιδέα της ξεκίνησε όλο αυτό. Υπάρχουν και τέσσερις άνθρωποι που συνθέτουν μια ζωντανή ορχήστρα: η Λένα Σολωμού στο πιάνο, κιθάρα-μαντολίνο η Δέσπω Βαρουδάκη, στο φλάουτο ο Σπύρος Παπικίνοσ και ο Νίκος Τσοουκαλάς στο κοντραμπάσο.

—Αγγελική Βασιλάκου

έξω από τα συνηθισμένα

Το τραίνο αυτό δεν έχει φανερό προορισμό, γι' αυτό και κάποιοι ταξιδιώτες αντιδρούν αμήχανα, απορημένοι και συγκινημένοι. Τι κάνουν εδώ, χειροκροτάνε, κάνουν ακρόαση προσεκτική, ακούνε μουσική και διασκεδάζουν, τι από τα παραπάνω; «Αυτή η αμεσότητα είναι κάτι ιδιαίτερο. Αισθάνομαι ότι και ο θεατής έχει τον ίδιο ρόλο μ' εμάς, έχει το ίδιο άγχος και τον ίδιο φόβο. Οι μισοί δεν χειροκροτούν να μη διακόψουν την παράσταση. Τους καθηλώνει. Και κάθε μέρα έχουμε να αντιμετωπίσουμε και μια νέα κατάσταση», λέει ο Βασίλης Γιωδά-

κης, αυτή η ιδιαίτερη φωνή, γνωστή μας από το Σείριο του Χατζιδάκι. Στο τέλος της παράστασης οι ταξιδιώτες κατεβαίνουν, παίρνουν τον δρόμο της επιστροφής. Ο κόσμος φεύγει «κάπως». Ο χώρος επιβάλλει τη σαγήνη του, οι άνθρωποι την ψυχή τους, η ποίηση και η μουσική τον προορισμό. Γιατί εκεί ταξιδεύει κάθε βράδυ αυτό το βαγόνι, ο τελικός σταθμός του βρίσκεται κάπου ανάμεσα σε ποίησης και μουσικής. Κι αν βγει κάπως μαγεμένοι από το ταξίδι, μην απορήσετε. Είναι μια μικρή τροποποίηση από κάθε τι γνωστό και συνηθισμένο. //